

Толкозь много, толкозь много, що умраламъ

сѣкій часъ.

Мило либе, сладка дѣшо, що отиде чакъ до темъ ?

Какъ да сторѣж да направѣж, ахъ гиромахъ бечь

не знамъ;

Азъ за тебе живота си не миаѣж да го дамъ.

Ахъ дѣшнице, и дрѣ.

Мило либе, сладка дѣшо, повѣди ми, повѣди;

Барь на мѣсица ведижки смыслеше ма ты прѣди

А сега и него нѣма ! какъ са теглатъ тѣзъ вѣды ?

Ахъ дѣшнице, и дрѣ.

Мило либе, сладка дѣшо, ахъ не дѣй ма тѣй гори;

Бижь въ кое ѣмъ изетожиѣ, миаость, миаость ты

стори :

Тязи твоата постыпка та ще да ми умори.

Ахъ дѣшнице, и дрѣ.

Мило либе, сладка дѣшо, изжали ми изжали,

Дѣ да нѣж, що да сторѣж, от мнѣ кат' са отдѣли ?

А кажи ми, обади ми отъ тебъ дрѣгъ нмамъ ли ?

Ахъ дѣшнице, и дрѣ.

— 0 —

На свѣта еднѣ едничкѣ,

Вѣхъ залибидъ гьргоричка,